

Träddikt

SUZANNE DANIELSSON

Vintern 1994-95 bodde jag i Lärkastugan som stipendiat, för att lära känna Sollerön och människorna här. Aldrig trodde jag, att jag skulle bli kvar i 25 år! Och sedan trodde jag väl aldrig att jag skulle flytta från Sollerön! Det har jag emellertid gjort nu och den här dikten är mitt tack till alla Solleröbor för allt jag fått lära mig av er under dessa år. Och jag kommer alltid tillbaka. Och jag glömmer er aldrig! När jag bodde i Lärkastugan var det många som kallade mig Lärka Suzanne. Jag tar det namnet med mig som ett minne från mina år med er!

Lärka Suzanne Danielsson

Träd
och
människor
är samma sak.
Jag vet det,
för jag har varit mycket ensam,
utan människor.

Men då fanns där
en skog.

När det blåser
sjunger träden.
När det stormar,
ropar de med
starka röster.

”Träd tycker om att bli gamla,”
berättar de för mig.
”Det är lugnt och skönt att bli gammal.

Det är lugnt och skönt,
att när den sista vinden kommer,
andas ut den stora sucken
och falla till marken.

Har du sett våra små trädbarn?”
frågar de.
”Har du sett hur de växer i mossan
överallt omkring oss?
Vi älskar att stå och se,
hur de långsamt växer upp till oss.
Vi är så glada,
att vi får vara tillsammans här
I vår skog.

Vi tycker om dig”,
säger träden.
”Vi tycker om att visa dig våra blåsippor och kantareller,
våra små violer och skogsstjärnorna.

Vi vet, att du är ledsen.
Då tar vi dina sorger
och lyfter upp dom till oss.
Så kommer vinden och blåser bort dem...
och du kan vandra vidare
med lätta steg.”

”Vad händer på hösten” frågar jag.

På hösten samlar vi all sommarens sol i våra löv,
och så sveper vi dem om oss som ett moln av guld.
Sedan får de falla till marken, i ett regn av solsken.
Innan vi går in i drömmarna.”

”Drömmarna?”

”Ja, vi drömmer om våra små gröna löv –
våra små gröna löv som lyser som ljus i vårkvällen.
Och om fågelsångarna.”

”Men vi finns kvar!” ropar granarna och tallarna.
”Vi skyddar Drömmarna.
Vi trotsar snö och storm, mörker och köld!
Och vi är alltid lika gröna!”

”Vi med, vi med!”
gnekar enbuskarna.
”Och vi kan bli väldigt gamla!
Och vi luktar så gott!
Lika gott som tallarna när solen lyser på dem.”

Jag tar några steg,
Stannar... och andas.

”Vad händer i skymningen?”

”Då tar natten dagen i handen
och så börjar de vandringen tillsammans genom mörkret
ut till morgonen.
Och ingen behöver vara ensam eller ledsen mer.

Det är i skymningen som vi berättar våra sagor.
Har du hört dom?"

"Ja, ibland," viskar jag.

"Vi älskar dig", säger träden.
"Vi tycker om dina tysta steg
bland våra stammar.

Vi vet, att du snart
kanske måste ge dig av.
Men du kommer ändå alltid
att finnas kvar här hos oss.

När solen vandrar genom skogen
och lyser på våra grenar och stammar
så värmer den också dig.

När regndropparna faller
genom våra trädkronor och ner på marken,
får också du att dricka.
Vi kommer alltid att vara tillsammans här i vår skog."

Träden och människorna
är samma sak.

